

آینه

مطالبی که در این ستون می‌خوانید، از تیتِر اول، دو روزنامه کیهان و وطن‌امروز انتخاب شده‌اند. این دو روزنامه در گزارش‌هایی به تذکری که هیئت نظارت بر مطبوعات بر آنها داده بود، پرداخته‌اند. روزنامه وطن‌امروز با حربه همیشگی خود یعنی صفحه سفید و بدون عکس استفاده کرد که فقط تیتِری با رنگ بنفش در آن به چشم می‌خورد: «تیغ بنفش». تیتیرِ اول روزنامه کیهان هم در این زمینه «افسار دلار را دولت پاره کرد از کیهان شکایت گرفتند» بود.

تیغ بنفش

... نامه کتبی هیئت نظارت بر مطبوعات در واقع مورد تذکر و شکایت این هیئت از روزنامه «وطن‌امروز» را مشخص کرد. تیتیرِ «وطن‌امروز» درباره تصویب لایحه CFT در مجلس، مورد تذکر و شکایت هیئت نظارت بر مطبوعات از «وطن‌امروز» بوده است... حالا مشخص شده این جماعت حق انتقاد و اعتراض را نیز برای جامعه گسترده منتقدان به رسمیت نمی‌شناسند و صرفاً به‌خاطر استنباط از «استتار» یک مفهوم در تیتیرِ «عابریاح» علیه رئیس مجلس، این‌گونه به خیال خود یک رسانه منتقد را تحت فشار قرار داده‌اند. اگر چه پیش از این نیز بارها ثابت شده کارنامه دولت حسن روحانی در موضوع آزادی بیان و مमाشات با رسانه‌ها، سیاه‌ترین کارنامه در دولت‌های پس از انقلاب بوده اما این‌بار مشخص شده آستانه صبر حامیان دولت در هیئت نظارت بر مطبوعات پس از آپروری‌های اخیر دولت به‌ویژه در حوزه سیاست خارجی، بسیار پایین آمده است و حتی سواردی مانند تیتِر یک روزنامه را نیز که در انتقاد به رویه امتیازدهی به غرب از برجام تا CFT بوده تاب نمی‌آورد و با آن برخورد قهرآمیز با همان گازانبری می‌کنند... اما نکته تأسف‌آور این ماجرا انبجاست که دبیر هیئت نظارت بر مطبوعات، خیر تذکره به «وطن‌امروز» و کیهان را برای نخستین‌بار در اختیار خبرگزاری ایسنا قرار داد تا این خبرگزاری مسئله‌دار این خبر را منتشر کند. این خبرگزاری معتقد هیئت نظارت همان رسانه‌ای است که بر آتش فتنه میان ملت‌های ایران و عراق دمید. در ماجرای جنایت اهواز و در قالب انتشار گزارش‌های تصویری، عکس‌های مسئله‌دار علیه اقتدار نیروهای نظامی منتشر کرد؛ و در جریان ماجرای ادعای نتانیاهو مبنی بر انجام فعالیت‌های توفوق‌زآباد، عکاس‌های این خبرگزاری به نحوی در شبکه‌های اجتماعی رفتار کردند که نه‌تنها ادعای نتانیاهو را تقویت می‌کرد، بلکه برای این ادعا تصویرسازی نیز می‌کردند. هیئتی که بازخوانی کارنامه ابوموسی اشعری را بهانه‌ای برای شکایت از «وطن‌امروز» می‌داند، این قبیل اقدامات خلاف امنیت ملی رسانه‌های رفیق‌هایشان را اصطلاحاً زیرسپیلی رد می‌کند یا احیاناً اگر برخوردی می‌کند در سایه سکوت خبری آن را انجام می‌دهد. این واقعیت مربوط به هیئت نظارت بر مطبوعات است؛ هیئتی که به‌جای آنکه پاسدار مطبوعات و آزادی بیان باشد، درواقع تبدیل به کمیته‌ای با تصمیمات متناقض، سیاسی و جانبدارانه به سود یک جریان و علیه یک جریان دیگر شده است.

کیهان

افسار دلار را دولت پاره کرد از کیهان شکایت کردند!

هیئت نظارت بر مطبوعات به دلیل گزارش یکشنبه هشت مهرماه سال جاری به کیهان تذکر داده است. در گزارش تیتِر یک کیهان در این‌روز آمده بود: «بزرگ‌کنندگان برجام برای تصویب این توافق خسارت‌بار، مدعی شدند که دلار سه‌هزار و ۳۰۰ تومانی به برجام، ۵۰۰ یا ۱۰۰۰ تومان به‌شود اما نرخ دلار تا ۱۸هزار تومان بالا رفت. حالا همین جماعت بدون توجه به نتیجه عبرت‌آموز و پرهزینه برجام مدعی است که با FATF قیمت دلار ۱۸ هزار تومانی کاهش پیدا می‌کند!...» نکته اینجاست که قطعا تهدید و فشار علیه کیهان سوء‌مدیریت اقتصادی دولت را نمی‌پوشاند و پاسخ‌گوی دردهای مردم و مشکلات معیشتی آنان نیست، مسئولان وضعیت اقتصادی را رها کرده‌اند به روزنامه‌ها تذکر می‌دهند... نکته دیگر اینکه برخی نشریات زنجیره‌ای در سال‌های گذشته هرچه خواسته‌اند نوشته‌اند و هر کاری خواسته‌اند انجام داده‌اند، از حمله به ارزش‌های دینی و اسلامی تا به‌هم‌زدن روابط دوستانه ایران با کشور همسایه عراق ولی برخوردی با این نشریات از سوی دولت صورت گرفته است چراکه دولت محترم خطری از جانب این نشریات احساس نمی‌کند و اصلاً وظیفه‌ای برای خود در جهت حمایت از مقدسات دینی و ملی قائل نیست تا با این قبیل همه‌جا پاسخ دهد ولی روایت یک روزنامه از امر واقع یعنی مشکلات اقتصادی و معیشتی مردم چنان دولت را آشفته می‌سازد که بلافاصله شکایت می‌کند تا علی‌رغم وعده بارها داده‌شده رئیس‌جمهور صدای منتقدین شنیده نشود! دولت گویا فقط یک کار را خوب بلد است؛ بستن دهان منتقدان که رنج نوده مردم را بازتاب می‌دهند و از دولتمردان می‌خواهند به‌جای دست روی دست گذاشتن، چشم‌امید به دشمن‌داشتن و رانت‌های سنگین تولیدکردن در بازار ارز و سکه و خودرو، کمی تدبیر و شجاعت و شنیدن از ناصحان را چاشنی کار کنند.

مطالب ارسالی از طرف خوانندگان، هر پنجشنبه، در صفحه «مخاطبان شرق» منتشر می‌شود. مطالب مخاطبان برای اینکه قابلیت چاپ را در این صفحه داشته باشد، باید همراه نام، مشخصات، شماره تماس نویسنده و تا آنجا که ممکن است به صورت خلاصه با درج عنوان به آدرس

politics@sharghdaily.ir ارسال شود.
دبھی است انتخاب متن‌های قابل انتشار، برعهده گروه سیاسی و مدیریت روزنامه خواهد بود؛ اما اسامی همراهان و مخاطبانی که مطالب خود را برای «شرق» ارسال کرده‌اند و موفق نشده‌ایم مطالب‌شان را منتشر کنیم، در همین صفحه ذکر خواهد شد.
روزنامه در ویرایش و تلخیص مطالب آزاد است.

جنس امیدی که در سال ۹۲ برای شکل‌گیری‌اش تلاش شد، بسیار زود از پا درآمد و تکانه‌هایش یکی پس از دیگری به دست فراموشی سپرده شد. اجماعی که بین بخشی از نیروهای سیاسی، اجتماعی و فرهنگی به محوریت آقایان خاتمی و هاشمی شکل گرفته بود، توانست آن‌دسته از افرادی را که به‌دنبال استفاده از اقتضانات برای ایجاد تغییر و بهبود شرایط کشور هستند، به عرصه عمل سیاست بکشاند و پیروزی حسن روحانی را در آن سال رقم بزند. سقوط امید ۹۲ هنگامی رخداد که حسن روحانی برای دومین‌بار خود را در مقام ریاست‌جمهوری دید و در عمل به هر آن چیزی که در سال‌های ۹۲ و ۹۶ آرای او را در تقابل با آرای نیروهای دست‌اراستی بالا کشیده بود، پشت کرد. سقوط این امید نه‌تنها برای حسن روحانی و طیف میانه‌رو در ایران ایجاد هزینه کرد، بلکه رابطه اصلاح‌طلبان حامی او را با نیروهای مدنی مخوش کرد.

تلاش‌ها در سال‌های ۹۲ و ۹۶ معنایی جز سعی همگان برای توافق بر سر نشاندن حفظ منافع ملی بر سیاست به‌منظور توجیه حضور در صندوق رأی نداشت. هرقدر ساحت سیاست را به حوزه حاکمیتی مربوط بدانیم، باز هم رابطه مردم و سیاست در حوزه عمومی خودنمایی می‌کند. شکل رابطه حاکمیت و مردم در سال‌های اخیر با واسطه بوده است. با توجه به آرای رای‌دهندگان در سه انتخابات اخیر، طیف سیاسی که توانسته حداقل در شکل دموکراتیکش نقش میانجی را بازی کند، نام اصلاح‌طلب در قدرت جلوتر حرکت کرده‌اند. ضعف اصلاح‌طلبان در برقراری توازن میان مواضع و خواست‌های حوزه عمومی باعث شده فضا از اختیارشان خارج شود و هژمونی آنان در سطح جامعه و به‌ویژه نزد طبقه متوسط شکسته شود، هرچند نباید فراموش کرد که نرمش سخت فضا در کشور نیز مانعی در برابر افراد درجه اول آنان ایجاد کرد و آنان در نهایت مجبور شدند غالباً افراد درجه سوم و چهارم خود را عجلانه وارد کرسی‌های مهم سیاسی کنند. لیدرهای طیف اصلاح‌طلب در قامت مواضع خودشان را فاتح انتخابات‌های ۹۲ و ۹۶ می‌دانند اما در عمل کاملاً با سازوکار دولت بیگانه‌اند. آنان چه در پیشبرد مطالبات و چه در روود برنامه‌های خود به بدنه

اصلاح‌طلبان در عرضه سیاست‌های پسا‌هشتادوهشت نتوانستند بازتاب‌دهنده واقعیت‌ها و معضلات موجود در کشور باشند و راه‌حل‌های برون‌رفت از آن را به‌خوبی پیش ببرند. نیروهای اجتماعی پس از خرداد ۷۶ همواره بالفعل عمل کرده‌اند و چند قدم از اصلاح‌طلبان حاضر در قدرت جلوتر حرکت کرده‌اند. ضعف اصلاح‌طلبان در برقراری توازن میان مواضع و خواست‌های حوزه عمومی باعث شده فضا از اختیارشان خارج شود و هژمونی آنان در سطح جامعه و به‌ویژه نزد طبقه متوسط شکسته شود، هرچند نباید فراموش کرد که نرمش سخت فضا در کشور نیز مانعی در برابر افراد درجه اول آنان ایجاد کرد و آنان در نهایت مجبور شدند غالباً افراد درجه سوم و چهارم خود را عجلانه وارد کرسی‌های مهم سیاسی کنند. لیدرهای طیف اصلاح‌طلب در قامت مواضع خودشان را فاتح انتخابات‌های ۹۲ و ۹۶ می‌دانند اما در عمل کاملاً با سازوکار دولت بیگانه‌اند. آنان چه در پیشبرد مطالبات و چه در روود برنامه‌های خود به بدنه

سهمیه‌های ایشاگرگی و انصاف

حمید ملک‌زاده

بحث درباره سهمیه‌ها معمولاً در مقطعی مانند زمان ورود به دانشگاه‌ها و مراکز علمی یا هنگام برگزاری آزمون‌های استخدامی در کشور، بالا گرفته و برای مدتی به‌ه موضوع اصلی محافل مختلف اجتماعی یا خانوادگی تبدیل می‌شود. این بحث که معمولاً در میان مردم با اطلاعاتی غلط از کیفیت و نحوه اجرا و اعمال سهمیه‌های مورد بحث ما همراه است، به مجموعه‌ای از افسانه‌ها دامن می‌زند که شفافیت‌نداشتن قانون و کار نادرست تبلیغاتی درباره آن، فشار روانی بیش از اندازه‌ای را بر جامعه هدف ایشاگرگی وارد می‌کند. این مسئله در سال اخیر نیز به دلیل همراهی بخش‌هایی از دولت محترم جناب آقای روحانی با صدا‌های اعتراضی که عموماً بر پایه همین افسانه‌ها ایجاد شده بود، شدت بیشتری پیدا کرده است. کار تا جایی پیش رفته که به شما حتی اگر فرزند شهیدی باشید که هنوز نتوانسته با وجود مدرک عالی تحصیلی و رزومه علمی نسبتاً مناسب شغلی پیدا کند، با این تردید نرسیده می‌شوید که: شما که باید ناتان در روغن باشد.

همه اینها اما با سخنان ریاست محترم دانشگاه تهران، آقای محمود نیلی‌احمدآبادی، در گردهمایی مدیران امور شاهد و ایثارگر دانشگاه‌ها در دانشگاه تهران درباره ضرورت بازنگری درباره قوانین استخدامی جامعه ایثارگران در مبحث‌های علمی دانشگاه‌های کشور، وارد فصل تازه‌ای شده است. ایشان نیز –به روال همه مسئولان محترم دولت و نهادهای دیگر حکومتی– بحث خود را با مقدمه‌ای درباره اهمیت و ارزش شهدا و ایثارگران در دنیا و ایران آغاز کرده‌اند و بعد از این مقدمه، یادآور شده‌اند که به اندازه کافی در کشور قوانینی وجود دارد که به تکريم خانواده‌های ایثارگران بپردازد و برای ترفیع علم و دانش در دانشگاه‌های کشور پیشنهاد داده‌اند قوانین استخدامی «این عزیزان» در هیئت‌های علمی اصلاح نشود. البته دغدغه ایشان دغدغه بسیار مهمی است؛ «فرهام آمدن امکان نظارت بر ایثارگران جذب‌شده پیش از استخدام رسمیشان از طریق سنجش علمی و عملکرد ایشان». در این زمینه چند جمله‌ای خواهم نوشت: در واقع معنای این بخش از صحبت‌های آقای دکتر احمدآبادی چیزی نیست جز اینکه دانشگاه‌ها تا وقتی که قوانین مدنظر ایشان اصلاح نشوند، زیر بار استخدام جامعه مدنظر ما نمی‌روند. نکته دوم اما حاوی دغدغه اساسی و صحیح ایشان است: ضرورت دنظرگرفتن امکان پایش صلاحیت‌های علمی و آموزشی اسنادان جذب‌شده در گروه‌های آموزشی برای ارتقای کیفیت علمی این گروه‌ها. این البته دغدغه‌ای شریف است که به نظر می‌رسد قانون‌گذار نیز ضمن تعیین‌کردن ضرورت بررسی عادی پرورنده متقاضیان ایثارگر در جریان جذب پایش متقاضیان عادی و همچنین قراردادن ایشان ذیل قوانین عادی ارتقا و سنجش بعد از جذب، درست مانند اعضای دیگر هیئت‌های علمی، به آن اصرار داشته است.

این‌طور به نظر می‌رسد که دغدغه درست ریاست محترم دانشگاه تهران و دیگر مسئولان

پژواک

میان‌مایگی سیاسی در تقابل با امید جمعی

فرزام خباز

مهمی نزد افکار عمومی مواجهند. استراتژی‌های ناکارآمد در عمل‌های سیاسی، ریزش نسبی آرای عمومی، ریزش اخلاقی و نبود برنامه برای بهبود شرایط کشور بخش‌های مهمی است که رابطه اصلاح‌طلبان فعلی با هواداران و بخشی از مردم دلبسته به تغییرات فرمیستی از سوی آنان را به سردی کشانده است. ریاست‌های عرصه حق و مسئولیت متقابل مردم و هر نهاد سیاسی است. هنگامی که مردم نتوانند در تعیین حقوق، اختیارات و مسئولیت‌های خویش نقش درجه اول را ایفا کنند، هیچ تغییری در رابطه آنان با میانجی‌ها به وجود نخواهد آمد. گذشت زمان نشان داد که رابطه اصلاح‌طلبان و حامیان آنان در سال‌های اخیر فقط در حد ورتین و در ایام انتخابات خودنمایی کرده و رای‌دهندگان به این طیف سیاسی خروجی مناسبی از اعتماد به آنان را دریافت نکردند.

اصلاح‌طلبان در عرضه سیاست‌های پسا‌هشتادوهشت نتوانستند بازتاب‌دهنده واقعیت‌ها و معضلات موجود در کشور باشند و راه‌حل‌های برون‌رفت از آن را به‌خوبی پیش ببرند. نیروهای اجتماعی پس از خرداد ۷۶ همواره بالفعل عمل کرده‌اند و چند قدم از اصلاح‌طلبان حاضر در قدرت جلوتر حرکت کرده‌اند. ضعف اصلاح‌طلبان در برقراری توازن میان مواضع و خواست‌های حوزه عمومی باعث شده فضا از اختیارشان خارج شود و هژمونی آنان در سطح جامعه و به‌ویژه نزد طبقه متوسط شکسته شود، هرچند نباید فراموش کرد که نرمش سخت فضا در کشور نیز مانعی در برابر افراد درجه اول آنان ایجاد کرد و آنان در نهایت مجبور شدند غالباً افراد درجه سوم و چهارم خود را عجلانه وارد کرسی‌های مهم سیاسی کنند. لیدرهای طیف اصلاح‌طلب در قامت مواضع خودشان را فاتح انتخابات‌های ۹۲ و ۹۶ می‌دانند اما در عمل کاملاً با سازوکار دولت بیگانه‌اند. آنان چه در پیشبرد مطالبات و چه در روود برنامه‌های خود به بدنه

politics@sharghdaily.ir ارسال شود.
دبھی است انتخاب متن‌های قابل انتشار، برعهده گروه سیاسی و مدیریت روزنامه خواهد بود؛ اما اسامی همراهان و مخاطبانی که مطالب خود را برای «شرق» ارسال کرده‌اند و موفق نشده‌ایم مطالب‌شان را منتشر کنیم، در همین صفحه ذکر خواهد شد.
روزنامه در ویرایش و تلخیص مطالب آزاد است.

که تصدی امور کشور را در دست داشتند، برنامه و صورت‌بندی جدی برای قشر فرودست جامعه و جنس آدم‌هایی که در جنوب شهر تهران، تویسرکان، درقفل و... زندگی می‌کنند، نداشتند و ضرورت برنامه‌ریزی و رسیدگی به آنان آن‌قدر طول کشید که اکنون در سال ۹۷ آژیر قرمز زندگی برای آنان به صدا درآمده است. تزلزل در روینمای سیاسی اصلاح‌طلبان و دگرگونی ساختاری ارتباط آنان با نیروهای محرک جامعه، آینده اصلاحات در ایران را با سؤوال‌های بسیاری مواجه کرده است. مرتب‌کردن این پرسش‌ها و جواب آنان، به گذشت زمان و رفتار بسیاری از همین علت‌هایی که در متن بالا به آن اشاره شد، بستگی دارد. رخداد‌های تاریخی گذشته و پیگیری مفاهیمی مانند رابطه مردم با مسئولان، ماهیت عدالت اجتماعی و امید، خواستن اصلاح را نزد هر جامعه‌ای به ما نشان داده است که می‌توان در درباره هرکدام از آنها مفصل اندیشید و باید‌ها را برای مداخله در وضعیت اکنون از میان آن بیرون کشید. امید شکل‌گرفته در سال‌های ۹۲ و ۹۶ رخداد‌های واقعیت بودند، همان‌طور‌که ناامیدی و انسداد افق‌های امید اشکال دیگری از رخداد‌های حقیقت هستند که مراجعه آن می‌تواند هر جامعه‌ای را دچار سرخوردگی و انزوا کند و از حرکت بازدارد.

متن حاضر قصد ندارد تا فرازی از نقد جزمی را روانه جریان اصلاح‌طلبی فعلی کند، اما بسیاری در سخن و عمل قصد دارند وضعیت آینده را ناامیدانه جلوه دهند. تمهیدات جامعه برای حفاظت از امید این است که دائم نقد و تکرار کنند که امید جمعی در متن کشایش‌های سیاسی و در گروی عملکرد آینده میانجی‌ها بسط خواهد یافت. در این شرایط ما باید بکوشیم تا تبیین دقیق‌تری به دست بدهیم که چه عاملی منجر به این شد که ایده عمومی اصلاح‌طلبی به حاشیه برود و اصلاح‌طلبان حاضر در قدرت بسیاری از اصلاح‌طلبانی را که یارادایم متفاوتی با آنان داشتند، نادیده گرفته‌اند. خلاصه‌کردن گفتمان جهانی اصلاح در داخل به یک طیف سیاسی می‌تواند امید جمعی را به ورطه‌ای بکشاند که تصویری از آینده برایش وجود نخواهد داشت.

وظیفه شما چیست؟

فرهاد خزانلی

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم ارتباط دارند، بسیار زیاد است. قانون این سازمان‌ها را با اهداف مشخص تعریف و برای هر یک وظایفی تعریف کرده است. بنابراین اگر دیوان‌کشور را یک ماشین تعریف کنیم هر سازمان یا اداره حکم یک قطعه را دارد که باید یک وظیفه را به دوش بکشد. حال ماشینی سازمان‌های دولتی و خدماتی این خود می‌باشد که فرایز خوب عمل نکند. این عملکرد نامناسب می‌تواند گاهی به روشن‌نشدن خودرو منجر شود.سازمان‌ها، نهاده‌ا و اداراتی که مستقیماً و روزانه با زندگی مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناشی از جمع‌آوری نادرست آن از سوی شهرداری را به‌خوبی درک می‌کنند. وقتی دزدی بیش از دو بار در یک خیابان کیف زنان را می‌زند مفهوم ناامنی را حس می‌کنند و وقتی برق خانه‌شان در اوج تابستان قطع می‌شود، میزان تسلط شرکت توزیع برق را پدیدر می‌یابند و درازمدت را به‌درستی درمی‌یابند. درنهایت وقتی پیوسته شاهد این کارکرد نامطلوب قطعات ماشین باشند، فکر می‌کنند حتما ماشین ایرادی دارد. سؤال اینجاست که آیا به‌درستی عیب از قطعات و ماشین است؟قانون وظایف همه قطعات مذکور را به‌خوبی شرح داده است. اگر روزی را تصور کنیم که همه سازمان‌های کشور، به وظایف خود به‌خوبی عمل کنند در این دنیای خیالی، شهری پر از امنیت، نظافت، آرامش و زیبایی را خواهیم دید. این موضوع یک مفهوم را می‌رساند. عیب از قطعات نیست، عیب از اجراکردن وظیفه است. چرا باید کار به جایی برسد که مردم یک منطقه به کلانتری محل مراجعه کنند و با مزاحمت ارادل و اوباش با زورگیری و کیش‌قاپی وظیفه‌ها را نیاورند است.

این روزها محور اصلی صحبت‌های خودمانی مردم، اقتصاد و فضای نامناسب معیشتی جامعه است. وقتی این حرف‌ها عمق پیدا می‌کند، لاجرم گریزی به مدیریت همه نهادهای کشور زده می‌شود و در اینجا یک ضرابهنگ یکسان در صحت‌ها، گِلایه از انجام وظیفه است. در کشور، سازمان‌ها و ادارات خدمت‌ای که مستقیماً با زندگی جاری مردم درگیر هستند، قطعات حساس این ماشین محسوب می‌شوند. شاید مردم از نتایج عملکرد یک سازمان مانند سازمان کشور، به‌رماندگی در زندگی خود مطلع نباشند ولی وقتی از خانه خود خارج می‌شوند زباله‌های پخش‌شده ناش